

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 248/03-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. decembra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť V. S. a MUDr. M. S., obaja bytom C., vo veci nezákonnosti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, č. k. 21 C 166/00-48 zo 17. januára 2003 a rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 7 Co 8/03-67 z 9. septembra 2003, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. S. a MUDr. M. S. o d m i e t a pre nedostatok právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. novembra 2003 doručená sťažnosť V. S. a MUDr. M. S., obaja bytom C., (ďalej len „sťažovatelia“), ktorú podali z dôvodu nezákonnosti rozsudku Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 21 C 166/00-48 zo 17. januára 2003 a rozsudku Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 Co 8/03-67 z 9. septembra 2003. Ako odporcov označili sťažovatelia Slovenskú republiku, zastúpenú Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, a krajský súd.

Podanie sťažnosti odôvodňujú tým, že krajský súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľov, ktorým sa domáhali určenia, že list vydaný 21. septembra 1993 Obecným úradom C. pod č. 145/1993, ako aj rozhodnutie vydané Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky 24. novembra 1993 pod č. OMR/2588/92/Ts/Hn sú nepravdivé, opierajúc sa pri svojom rozhodovaní o nedostatok naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti napádaných listín, pretože dospel k záveru, že ani prípadné rozhodnutie súdu by nič nezmenilo na právnom postavení navrhovateľov (v konaní pred ústavným súdom sťažovateľov), pretože im už márne uplynuli lehoty na uplatnenie ich nárokov, navyše Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky už o návrhu navrhovateľa Viktora Slováka rozhodlo, pričom ho poučilo o možnosti domáhať sa svojho nároku na súde v jednoročnej lehote, avšak túto možnosť nevyužil. Sťažovatelia považujú tvrdenia uvedené v rozhodnutí krajského súdu za nepravdivé a všetko dokazuje podľa ich názoru „evidentné porušenie čl. 6 Dohovoru“. Od ústavného súdu požadujú vydať takéto rozhodnutie:

„Súd zrušuje nezákonný rozsudok č. k. 7 Co 8/03-67 z 9. 9. 2003 KS Bratislava v plnom rozsahu, vec vracia na ďalšie konanie KS v BA; určuje, že naliehavý právny záujem navrhovateľov nezanikol, návrh z 11. 2. 94 bol podaný v jednoročnej lehote, v zmysle zákona č. 319/1991 Z. z., konanie č. 17 C 178/95 bolo taktiež v zmysle z. č. 319/91 Zb., lehoty sú nepremeškané, určuje, že v rozhodnej dobe navrhovateľ-1 vlastnil jediný dom č. 132, z neho bol násilne vysťahovaný, na odvoz nábytku zo sýpky vyzvaný po 9. mesiacoch, nábytok mu bol nezákonne odňatý; KS BA právne zaväzuje, aby vo veci zákonne rozhodol po nadradení Charty OSN nad dikciu, z bydliska; ukladá povinnosť vec, po právoplatnosti rozhodnutia, postúpiť MS SR, v zmysle z. č. 58/69 Zb.“.

II.

Ústavný súd každú sťažnosť predbežne prerokuje bez prítomnosti navrhovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Pritom zisťuje, či nie je daný niektorý z dôvodov na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 cit. zákona.

Sťažovatelia od ústavného súdu požadujú zrušenie podľa nich nezákonného rozhodnutia krajského súdu a vrátenie vecí na ďalšie konanie krajskému súdu s určením, že ich naliehavý právny záujem nezanikol, že svoje lehoty nepremeškali a že má vo veci zákonne rozhodnúť. Požadujú tiež po právoplatnosti rozhodnutia postúpiť vec Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky za účelom náhrady škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovatelia od ústavného súdu požadujú rozhodnúť v konaní o sťažnosti o otázkach, na ktoré ústavný súd nemá právomoc. V súvislosti s uvedením porušenia čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, o ktorom by ústavný súd bol oprávnený rozhodovať, sťažovatelia takéto rozhodnutie od ústavného súdu nepožadovali a k tejto otázke sa bližšie nevyjadrili. Z tohto dôvodu a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou ústavný súd preto rozhodol o odmietnutí ich sťažnosti pre nedostatok svojej právomoci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. decembra 2003